

„Demokracie je boj! “

Leden 2016

Vémyslický

REBEL

Nezávislé komentování politického, kulturního i náboženského života nejen městyse Vémyslíce bez falešné občanské, politické a jiné korektnosti

Témata

samospráva politika zahraničí ekonomika náboženství školství mládež rodina toulky kultura filosofie komentáře glosy satira vztahy a sex sport místní bulvár všehochutě

„Slepému neukážeš, hluchému nevysvětlíš, zbedněnému nedokážeš!“

VÉMYSLICKÉ KŘIŽOVATKY – o místním patriotismu

Kapitolka první

Začínající sedmadvacátý rok polistopadové tuzemské i unijní demokracie by se měl už konečně nést v duchu kriticky otevřeného hodnocení nedávno minulých i současných událostí, jevů, průšvihů, katastrof i tragických rozhodnutí, selhání a omylů demokratických národních, unijních a amerických elit.

I-a zejména- v místě, kde je můj a náš domov.

Městys Vémyslíce. Řada z nás může vystopovat své venkovské předky v místě i několik století do minulosti, mnozí počítají svůj pobyt ve Vémyslicích na desetiletí a některým s vémyslicky drsným humorem ještě doutná vajgl na autobusové zastávce.

2.

Mnozí z nás v našem městečku zakotvili na věčné časy a nikdy jinak. Pro některé jsou Vémyslice ubytovnou, jiní si svůj vztah k vémyslické pospolitosti hledají celý život.

Po pravdě-já sám patřím do té posledně jmenované kategorie.

Je to chyba?

Je to porucha osobnosti?

Jsem proto špatný Věmeslák?

Pro jednoduše uvažující jednotlivce nou problém!

A v tom je ten problém!

Vždy mě pobaví ušlechtilá hesla typu: jsme věmesláci, držíme za jeden provaz!

Za jaký provaz?

Římskokatolicky lidovecký? Selský?
Komunistický? Živnostensky
podnikatelský? Důchodcovský?
Maloměstystyský? Rodově povýšenecký?

A o tom je demokracie.

O svobodě myšlení. O právu svobodně
hlásat svůj, třeba mylný, názor. O
povinnosti demokratické vlády a třeba i
venkovského zastupitelstva odlišný
názor nepotírat, ale přinejmenším
respektovat.

Co si budeme povídat!

Konflikty, spory, hádky, rozepře, nenávisť, zloba, zášť, násilí, války a podobné roztomilosti lidské povahy a chování jsou odvěkou podstatou lidské přirozenosti. Přirozené lidské pudry nelze nikdy plně kontrolovat, ovládat natož řídit! Jistě, lze je za jistých, nepravidelně se opakujících příznivých sociálních, společenských, ekonomických a kulturních podmínek za podmíněné obecné shody rozumně regulovat k širšímu prospěchu.

Historická zkušenost říká, že ne na věčné časy a nikdy jinak!

Městečko Vémyslice nikdy nemělo ve svém blízkém i vzdálenějším okolí pověst bohobojné a vzorné křesťanské obce - a také jí popravdě nikdy nebylo. První písemné záznamy dokládají, že už v patnáctém století byli třeba kněží do Vémyslic/tehdy Výmyslic/ překládáni za trest zejména za spory s církevní vrchností ohledně finančního vyrovnání se službou Pánu Bohu, což také vypovídá o mínění panstva k výmyslickým mravům. Ovšem stydět se za odbojné předky by bylo zvěrstvo.

Nábožensky jsem odpadlík, občansky dle některých vémyslických fundamentalistů špatný patriot, protože jsem dovolil, aby se dcera za prací odstěhovala do Brna, politicky rebel, pro ortodoxní papežence satanův pomocník.

Můj vztah k městečku bych nejmýstižněji charakterizoval poněkud schizofrenním výrokem královny k manželovi v Troškově pohádce: „Miluji svého manžela, i když ho nesnáším...“

TOULKY OBCÍ A OKOLÍM

Pro vnímavé i zde vyzařuje duchovní odkaz prostých prapředků městečka. Prostých lidí každodenní lopoty a boje o chléb ve zdejší.

UPR CHLICKÉ TSUNAMI /2./ „Aktivní blbec napáchá více škod, než třídní nepřítel...“řikali komunisté

Málo platné, pouze v krizových momentech se pozná schopnost jednotlivce, společnosti a mocenských struktur v jaké míře a zda vůbec je ochotná chránit hodnoty, pravidla, základy a principy které slavnostně deklarovala bez ohledu na jejich objektivní dokonalost.

Česká společnost má historický problém. Od časů první republiky trpíme komplexem malosti a potřebou uchýlit se pod křídla silného Velkého bratra, který svého spojence zákeřně předhodí tu náckům, tu komančům, tu nám velí, jak máme myslet, jednat a mluvit. V případě, že si dovolíme mít vlastní názor, vyhrožuje se nám sankcemi a vůči neposlušným se dokonce hovoří o jakési období nechvalně známé „bratrské pomoci“.

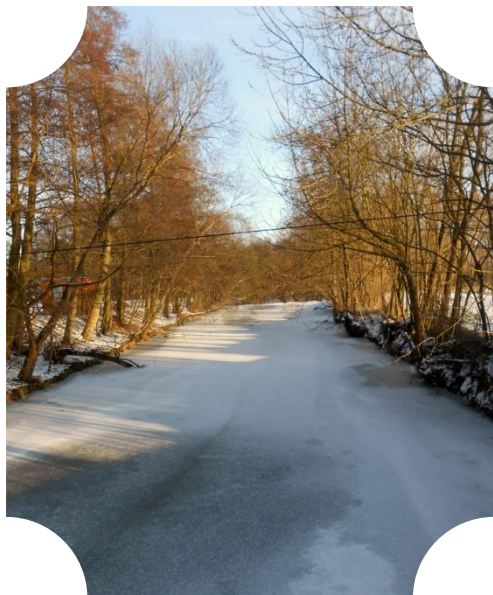

Tři století národního ponižení Habsburskou monarchií, zákeřná, podlá zrada demokratickými spojenci v letech 1938-39, politická impotence demokratů v roce 1948 a cynická domluva Pentagonu a rudými maršály v roce 1968 při intervenci Varšavského paktu do Československa bohužel nestačilo k prozření. Česká armáda, která se ani jako vazal Sovětského svazu na rozdíl od východních Němců, Poláků, Maďarů a Bulharů nenechala zatáhnout do lokálních válečných konfliktů nebo sporů, se v západoevropské demokratické společnosti stala ochotným, nemyslícím a tupým policajtem v imperiálním zájmu Bílého domu

Jen si to natvrdo přiznejme. Unijně demokratická a euroamerická propaganda se neliší od bolševického vymývání mozků a manipulace s fakty dle potřeb ekonomické a politické moci bez ohledu na dopady osudů obyčejných lidí na obou stranách fronty.

Milionový příval migrantů mě osobně neděsí tolik, jako oficiální politika Berlína a Bruselu, potlačující, ne-li přímo cenzurující kritické výhrady ke kořenům migrační tsunami, praktikám a způsobům přijímání migrantů. Proč si naše evropské „moudré hlavy“ odmítají přiznat, že drtivá většina těchto obětí našeho exportu demokracie nehledá jen bezpečí a civilizovanou ochranu.

Základní otázkou je, zda jsme měli a máme právo vojensky likvidovat takzvané nedemokratické - popravdě nepohodlné – režimy, státy a třeba i diktátory, když naopak daleko nedemokratičtější režimy plně a bezvýhradně podporujeme. Ano, mám na mysli třeba právě Saudskou Arábii, která trestá své politické oponenty smrtí, demokratickým disidentům dává

výprask tisíci ranami bičem a ženám nedovoluje řídit auto. Zato se naši ochránci lidských práv míní zbláznit, když Rusko zavře do kriminálu za zhanobení křesťanského chrámu a vojenského hřbitova skupinu polonahých poběhlic, nazývajících se „nezbedné kundy“ anebo na pár dní zavře buzíky, vzbuzující svým oplzlým jednáním na veřejnosti pohoršení a odpor přítomných.

Zpět k migrantům. Tito lidé vnímají naprosto přesně, že země NATO svou slepou podporou geopolitických zájmů Bílého domu a Pentagonu uvedly blízko východní region v měsíční krajinu násilí, zmaru a smrti. Proto nepřichází jako pokorní uprchlíci ale spíše jako

mstitelé. A proto by se měly statisíce migrantů stát důvodem k přehodnocení udržitelnosti „reálné demokracie“ v praxi.

A to zatraceně dříve, než bude Evropa muslimskými migranty, s nimiž si už dnes západoevropská policie neví rady, rozvrácena vniveč. „Ípismen“ není odpovědnou, natož smysluplnou formou k řešení složitých mezinárodních problémů.

JÁ, KŘESŤAN... „Nehledám cíl, ale cestu k cíli“

Římskokatolická církev tvrdí, že /nejen/český lid je v náboženské krizi.

A kdy v ní nebyl?

Často dostávám otázku, proč se „navážím“ hlavně do římskokatolické církve a že svými názory podkopávám autoritu, vyvolenost a pravdivost křesťanského poselství. Zde bych rád své, někdy až nepřičetné kritiky svých názorů, trochu poopravil.

Svým oponentům si dovoluji připomenout, že největším kritikem náboženských zlořádů – byť židovských - byl prvně Ježíš Kristus, který si za své neortodoxní a nesmlouvavé názory vysloužil potupnou smrt na kříži a druhým byl český mučedník Jan Hus, jehož odkaz a mučednickou smrt po šesti staletích nenávistných invektiv, pomluv a marných pokusů o zapomnění musela – leč pokrytecky částečně - přehodnotit i všemocná papežská kurie.

Tito dva velcí – ne-li největší – muži lidské historie jsou pro mě významní právě svým kritickým pohledem na své současníky porušující všechny Boží zákony a vybízející chybnými k nápravě, polepšení a dodržování nejdůležitější, nejzákladnější a nesmlouvavé Hospodinovy vůle - Desatera Božích přikázání.

Ježíš Kristus nepřišel na tento svět proto, aby usiloval o moc, bohatství a pozemskou slávu. Přišel proto, aby se postavil zákoníkům a farizejům, kteří z církve učinili „peleš lotrovskou“ a náboženskou víru vrátil k původnímu smyslu a podstatě. A protože jeho veřejná činnost, nesmlouvavá kritika a podpora obyčejného lidu každodenní lopoty a boje o chléb vezdejšího ohrožovala privilegia duchovenstva, byl jako nebezpečný rebel popraven.

Křesťanství zvítězilo a – současně onemocnělo nejhorším bacilem lidstva. Mravní a morální zchátralostí, všudypřítomnou náboženskou totalitou, ekonomickou chamtivostí, pronásledováním a vražděním nositelů kritických názorů. Období vlády krále Václava IV. se stalo časem prvním, skutečně významnějším reformním proudem v tehdejší křesťanském světě. Velmi mocní a zkorumpovaní katoličtí vládcí se pokusili reformní hnutí umlčet justiční a náboženskou vraždou jejího hlavního protagonisty – Mistra Jana Husa.

Jak zvláštní – Ježíš Kristus a Mistr Jan Hus se mohli potupně a smrti vyhnout. Přesto se oba dva s plným vědomím nutnosti být nástrojem Boží vůle vydali dobrovolně do rukou svých budoucích katů.

Dále není ani náhodné, že oba mučedníky zavraždili mocní židovského a křesťanského náboženství. Dále je zajímavé, že židé odmítli úlohu Ježíše Krista v Božím plánu bezvýhradně. Římskokatolická církev po šesti letech uznala mučednickou smrt Mistra Jana Husa pouze za „nešťastnou a politováníhodnou“. Jeho názory jsou ovšem stále považované za kacířské a neslučitelné „s pravou katolickou vírou.“

Je to nejen farizejské, podlé a nemravné.

Je to syčení jedovatého plaza.

Pro mě osobně se můj vztah ke křesťanství odvíjí, formuje a mění i na základě historické zkušenosti a zdravého rozumu. Zdravý rozum spojený s emočně vyváženým vztahem k nadpozemským a náboženským záležitostem se mi stal základním kamenem víry v křesťanské ideály.

Nemyslím, že by křesťanské ideály neměly co říci českým lidem jednadvacátého století. Křesťanství je zatím stále o vnější formě s popíráním svobody osobního a ryze soukromého vztahu k Božímu záměru a jeho Tvůrci.

Už jsme docela zapomněli? Ježíš Kristu přece prohlásil, že spasený nebude ten, kdo jenom říká Pane-Pane ale ten, kdo činí vůli Otce na nebesích?

Bůh mi odpust', ale vytáčí mě římskokatoličtí preláti, kteří se bijí o restituce s vervou Babinského a současně brání svým pastýřům čas od času, přijít, alespoň občas, mezi prostý lid.

Jménem HISTORIKY jsem několikrát zval římskokatolického faráře /bratra děkana/ světící vémyslický adventní věnec k návštěvě paralelně pořádané výstavce zmíněným sdružením.

Po svých věrných ovečkách mě několikrát vzkázal, že je příliš zaneprázdněný a že snad jednou...

Ježíš Kristu a Mistr Jan Hus měli k dispozici také pouhých čtyřiaadvacet hodin denně jako římskokatoličtí velebníci. Přesto mám pro ně i pro bratra děkana pochopení – což neznamená omluvu - neschopnost hospodařit s časem je v byrokraticky zkosnatělé organizaci instituce zvané Římskokatolická církev důsledkem odklonu od živého poselství evangelií k posedlosti mít své pastýře a ovečky pod absolutní kontrolou.

VÉMYSLICKÉ HISTORIKY EROTICKÉ

„Lépe se umilovat k smrti, než v domově důchodců vzpomínat na pracovní úspěchy!“

Vatikánští nenapravitelní celibátníci jsou prostě nepoučitelní a svými nesmyslnými příkazy vlastně přispívají k obohacení a pestrosti sexuálního života přeběhlých protestantů.

Můj vémyslický kamarád z mládí, se beznadějně zamiloval do sexy kočky z blízké vesnice a ta jeho lásku se stejnou vřelostí opětovala. A protože mládí snoubenci se vzájemně milovali, rozhodli se milenecký vztah změnit v manželský.

Najednou nastal takřka neřešitelný problém.

Nastávající tchýně s hrůzou v očích a děsem v srdci zjistila, že budoucí ženich není církevně římský katolík, ale tak zvaný odpadlík. Pro neznalé- člen církve československé a tedy husita. Ve světě prostých katolických venkovanek prostě zločinec horší vraha!

Zapeklitý problém!

Věneček uloupený zhýralým husitou už po řece Rokytné doputoval do Dunaje a bříska nebohé svedené cudné dívky hrozilo vyjevit všem zlomyslným sousedkám, že další katolická pan- na podlehla svodům chlípného odpadlíka.

Zvrhlý husita se však k problému postavil jako muž a v církevním rychlokursu se mu dostalo požehnání stát se řádným katolíkem a tudíž i přijatelným ženichem. Koneckonců, i my,

nejtvrdší muži se v zamilovanosti stáváme povolnými, vláčnými a hlavně nesvéprávními. Ovšem pozor, díky této dočasné nesvéprávnosti se teprve stáváme odpovědnými a zralými muži. Ostuda byla tedy zažehnána a tchýně si svého původně nepříjemného zetě kvůli jeho šikovnosti, obětavosti a věnování se rodině zamilovala.

A tak mu jednou v dobrém rozmaru položila zdánlivě nezákladnou otázku, jak se cítí jako katolík.

„Velmi dobře, maminko,“ usmál se milovaný zeť.

„Jako husita jsem souložil maximálně dvakrát týdně, ale jako katolík šukám i pětkrát za noc!“

Jak vidno, stát se katolíkem nemusí být z erotického hlediska zas až tak marné.

POST SKRIPTUM „Nebát se a nekrást“! TGM

Nejpřirozenější lidskou vlastností je idealizace časů minulých i vzdálenějších. Proto jsem se rozhodl psát o místním patriotismu zasazeném do širšího rámce věmyslických mezilidských vztahů bez laciné bulvarizace, politicky a nábožensky motivované zášti, nenávisli nebo podjatosti.

Zda je to vůbec možné, ukáže až čas. Každopádně, za riziko neúspěchu tento pokus rozhodně stojí, aby na mých případných omylech i nesprávných závěrech mohl navázat odvážný, místní a hlavně vysokoškolsky vzdělaný občan.

Vnějškově se městečko za posledních pětadvacet roků zásluhou lidoveckého a zejména nezávislého starosty změnilo k nepoznání. Co se z mého pohledu nezměnilo – nebo jen málo – je s prominutím přetrvávající venkovská mentalita, tedy neochota „místní elity“ nabízet občanům nové pohledy na zejména Vémyslické problémy ve sféře „duchovna“.

Říkám to nerad, ale nová lidovecká redakce Vémyslických novin mě zklamala. Nikoliv úpravou ale obsahem, kterým je pouhý popis místních událostí místo kritického rozboru nejrůznějších myšlenkových proudů v obci probíhajících. Ať už v neformálních občanských skupinkách, náboženských komunitách, pracovních zastupitelstev, hospodách nebo na Vlachovce. Buď jak buď – Vémyslický občan si v každém případě zaslouží odvážnější občanské a politické aktivisty místo bezbarvých a nevýrazných person ukrývajících za formální usnesení zastupitelstva nebo redakční rady.

„Nezavrhnout svět kolem sebe“ Vám přeje rebel Milan Hrdina st.

